

μιά άμιλλα εύγενική, πού έχει για βραβεύο μιά θέση στο περιοδικό σας. Καί δε χρειάζεται, θαρρώ, καί πολλή συλλογή νά νουιώση κανένας τ' αποτελέσματα τέτοιου διαγωνισμού.

Με τους άλλους λοιπόν πού θεωροῦν αὐτό τιμή τους (καί εἶνε κηλίας ὄχι μικρῆ) συγχωρήστε με νά μετρήσω καί τόν ἑαυτό μου.

Ὅλος ὑμέτερος

K. I. A.

Η ΒΟΥΒΗ

Μάννα καί κόρη βράδου γυρίζουν
ἀπό τὸ λόγγο·

Ἄπ' τὸν ἀγέρα τὰ δέντρα τρίζουν
μ' ἄγριο βόγγο.

Ἐστὴν κόρ' ἡ μάννα σκύφτει καί λέει·
Γοργά ἄς διαδοῦμε,
Τὴν κουκουβάγια ἄκουε πού κλαίει,
Πᾶμε κι' ἀργούμε.

Εἶνε τὸ ρέμμα τὸ στοιχειωμένο
Μιλιά, μὴν πάθης,
Μιλιά. . . Τὸ στόμα κράτα κλεισμένο
γιατί ἐχάθης.

Περὸν κι' ἀκοῦνε χίλια τραγούδια
ἀπ' τὸ ποτάμι.
Νεράϊδας πούγε σπολή λουλούδια
γίνονταν γάμοι.

Ἄπ' τὸ φεγγάρι ἡ λάμψη ἐχύθη
καί σβουόν τ' ἀστέρια.
Ἄσπρα Νεράϊδων λάμπανε στήθη
πόδια καί χέρια.

— Ὁ νῆος πού ἔξερεις, κόρη μου, πάει.
Δὲ θά σὲ πάρη.
Νεράϊδα λέει. Μέν' ἀγαπάει,
τὸ παληκάρι.

Ἐσχά' ἡ κόρη καί τις Νεράϊδες
μπαιζογελάει·
Μὰ τὴ βουβαίνουν ἔστ' οἱ κυράδες
καί δὲ μιλάει.

Χρ. Ν. Βαρολέντης

ΝΕΚΡΗ ΟΛΟΛΕΥΚΗ

Εἶγες λευκὸ λευκὸ τὸ πρόσωπό σου
Καί τὸ στεφάνι σου λευκὸ,
Κι' ἀπὸ τ' ἀνθοσπαρμένο φέρετρό σου
Ὡσαν ἀφρός ξεχειλίζε
Τὸ φέρεμα τὸ νεκρικό.

Κ' ἐπάνω ἀπὸ τ' ἀπάρθενο κορμί σου
Ὡσαν λευκὴ φεγγαβολιά,
Ἀθώρητη ἐφτερούγιαζε ἡ ψυχὴ σου
Καί τῆς Ἐδέμ μᾶς ἔδειγνε
Τὴν κρινστολόιστη ἀγκαλιά.

Ἀνθίμος Λευκάτας

Η ΨΥΧΗ

Με λάμψη θεῖαν ἄσβεστη
Ἐ τὸ πρόσωπο χυμένη,
μὲ παιδικὸ χιμόγελο
μ' ἀγγελικὴ χαρά,
τὴν ὄψη τῆς τὴν ἐμμορφή
σὲ βράχο ἀκουμπισμένη
σούβει νὰ ὀδῆ Ἐ τὸ ποταμιού
τὰ κάτασπρα νερά.

Κάτ' ἀπ' τὸν βράχο ἤσυχον
τὸ ποταμάκι τρέχει
τοῦ χρόνου, μ' ἐν' ἀθόρυβον
γλυκὸ μουρμουριτό·

καί γοργοπαίζει βέροντας
καί γύρω-γύρω βρέχει
ἓνα λουλούδι πούμεινε
μέσ' Ἐ τὸ νερὸ σκυφτό.

Καί — ποταμὸς ἀκράτητος —
ὁ χρόνος σὰν διαβαίνει
καί τῆς ζωῆς τὸ λουλούδι
ἀσπάζη μὲ ὀρυθ.
Αὐτὴ Ἐ τῆς ἀθώτητος
τὸν βράχο ἀκουμπισμένη
ἀθῶα καθρεφτίζεται,
ἀθῶα καί ἄγνη.

I. Θ. Δημητρόπουλος

ΔΥΟ ΑΣΤΡΑ

Κύτταξα ἀστέρι ὀλόφωτο πού ἀπ' τούρανοῦ τὴ σφαῖρα
Τὴ λάμψη του τὴ μυστικὴ σκορπούσε ἄσπρον αἰθέρα,
Μὰ ἔξαφνα μαῦρο σύννεφο τὰγκάλιασε καί ἄσθη
Μαζί του μέσα ἄσ τούρανοῦ τὰτροσπαρμένα βάρη..

Καί στὴν καρδιά μου ὡσαν αὐτὸ ἐν ἄστρο κατοικοῦσε
Καί κάθε μου κρυφὸ παλμὸ μὲ ἀκτιδᾷ του φιλοῦσε,
Μὰ ὁ Χάρος, μαῦρο σύννεφο, ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάρη
Μοῦτ' ἀρπάξε ἄχ! καί ἄσ τούρανοῦ τὰ τρισάθα ἐχάθη!..

N. Γεννηματῆς

Η ΚΟΡΗ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

Δημητρίω Βικέλα

Κι' ὄνειρο ἂν δέν ἦταν γλυκὸ, μὰ ἦταν πικρὴ ἀλήθεια
Ἐτοῦ κόσμου μέσα τῶνειρο πού γλύκαινε τὰ στήθεια...
Μιά μέρα, μόνο μιά φορὰ τὴν εἶδα. Ὡμὲ τί κρίμα!
Τὴν ἄλλη τὴν ἐθάλανε μέσ' ἄσ τὰχαρο τὸ μνημα.

Μιανῆς ἡμέρας δειλινὸ τὴν εἶδα ἄσ τὰρογιάλι
Πάνου σὲ βράχο ἀκουμπιστὴ καί μὲ γυρτὸ κεφάλι,
Τὴ θάλασσα ἔθλεπε μακρὰ πού ἄγρια ἀφροκοπούσε
Καί μανιωμένη ἄσ τὴν ἀκτὴν ἐχτύπαγε καί σπούσε.

Γυρτὴ κατὰ ἄσ τὴ δύση τῆς τοῦ Ἡλίου ἡ λαμπάδα
Σκόρπαι χρυσάφι ἀμάλαγο μέσ' ἄσ τὴν ὑγρὴ κοιλάδα,
Χρυσάφι πού παραβγαίνε μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς,
Χυμένον ἐκεῖνο ἄσ τὸν ἀφρό, κι' αὐτὰ ἄσ τὴν ἀγκαλιά τῆς.

Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια τῆς ἄσ τὴ θάλασσα ριγμένα
Τὴ θάλασσα καθρέφτιζαν κι' αὐτὰ τρικυμισμένα,
Καί τοῦ πελάγου ὁ ἀφρός εἶχε τὴν κόρην ἔννοια
Καί τὴν περιζῶνε ἀπαλά μ' ὀμίλην ἀσημένια.

Μήπως κι' ὁ Ἡλιος ζήλευε δικὴ του νὰ τὴν κἀνη
— Ὁ Ἡλιος πού οἱ ἀχτινὲς του τῆς κένταγαν στεφάνι
Μ' ὄλα τὰ μάγια τούρανοῦ, μὲρὸς στὰ θνητό μου βλέμμα.
Στεφάνι μυριοχρώματο, τῆς ἴριδος τὸ στέμμα.

Τὴν ἔθλεπα κι' ἐλόγιαζα πού ἡ χρωπὴ παρθένα
Ἐταν ἡ Κόρη τ' Οὐρανοῦ πού εἶχαν ἀσημένια
Τὸ Θρόνο τοῦ πατέρα τῆς καί τὴ γαλάζια Ἀγκάλη,
Καί ἄσ τὸ Αἰθέρα ἐκαθονταν ψηλὰ τὸ περιγιάλι.

Πάνου σὲ βράχο ἀκουμπιστὴ καί μὲ γυρτὸ κεφάλι
Τὰ πλοῖα τοῦ Κόσμου ἀγνάντευον ὅπου μὲ βία μεγάλη,
Χωρὶς ποτὲ νὰ ἔωριαστοῦν, σκίζον τὰ οὐράνια πλάτη,
Γιατί ἔχουν φάρους ἀγρυπνοὺς τὰ φωτερὰ τῆς μάτια.

...Μιά μέρα, μόνο μιά φορὰ τὴν εἶδα. Ὡμὲ τί κρίμα!
Τὴν ἄλλη τὴν ἐθάλανε μέσ' ἄσ τὰχαρο τὸ μνημα...
Κι' ὄνειρο ἂν δέν ἦταν γλυκὸ, μὰ ἦταν πικρὴ ἀλήθεια
Μέσα ἄσ τὸν κόσμον τῶνειρο πού γλύκαινε τὰ στήθεια.

M. I. Μαυμακιδῆς

Η ΛΙΜΝΗ

Τὴν ὄμορφη τὴ λίμνη μου θυμᾶμαι
πὺ γνώρισα στὰ Γιάννενα παιδι
καί Ἐ τ' ὄνειρο τὴ βλέπω σὰν κοιμᾶμαι
καί κείνηνε ἡ καρδιά μου τραγουδεῖ.

Νεράϊδες ὅπου πλέκουσε στεφάνια
στὲς καλαμιές κουμένες τὴν ἡμέρα
σὰν ἔβουνε τ' ἀστέρια Ἐ τὰ οὐράνια
σὲ τὸ ἀρογιάλι παίζουν ἐκεῖ πέρα.

Ἐτὸ ἀρογιάλι, πὺ κυλᾷ τὸ κῦμα
σὺ φεγγαριού τὴ λάμψη ἀσημωμένο
κι' ἀναστενάζει ἀδιάκοπα σὰ μνημα
ὅπου βαστάει νεκρὸν ἀναστημένο!

Σταυρίδης Σ. Μινεῖκος

Σ' ΕΝΑ ΣΥΓΓΕΦΟ

Μπροστὰ μπροστὰ ἀδιάκοπα σὲ σπρώχνει
ἡ δυνατὴ ἀνάσα τῆς νοτιάς,
ἀπὸ βραδὶς μὲ δύναμη σὲ διώχνει
στὰ πέλαγα σκοταδερῆς νυχτιάς.

Κ' ἔτσι γυρίζεις, σύγγεφο, ὀλοένα
ὅσο βροχὴ νὰ γένῃς μιαν ἡμέρα,
πιστὸ ζωῆς σὲ χόρτα μαραμμένα
ἡ νὰ χαθῆς στῆς ἀμμουδιάς τὴν ξέρα.

Σὲ συμπονώ γιατί βλέπω σὲ σένα
ὀλάκερὴ μου τὴ ζωὴ,
πὺ τρέχω γλίγωρα λαχανιασμένα,
ἔως τὴν ὕστερη πνοή.

Κι' ἂν σένα γὰ πιστὸ ἡ γῆ σὲ πάρη,
ἐμᾶς μᾶς πέρνει γὰ θροφή
καί σμίγουμε κ' οἱ δυὸ σ' ἓνα χοσάρι,
ἀγαπημένοι ἀδελφοί!

Κώδτας I. Ἀδαμόπουλος

ΜΝΗΜΑ

Τὰ μαῦρα μαλλιά σου φαντάζομαι κῦμα,
Σὲ βράχο τ' ἀφράτο σου στήθος πού σπάνει·
Ἄχ, νᾶμον ὁ ναύτης τὸ δρόμο πού χάνει
Κ' ἐκεῖ βρίσκει μνημα.

Γ. I. Καρβωνίδης

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 4 Ἰανουαρίου 1895. — Ὁ κ. Σπυρ. Λάμπρος ἐξηγεῖ τὰ τῆς τοπογραφίας τῶν ἀρχαίων Φερῶν κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Ρήγα τὸ 1797 δημοσιευθέντα χάρτην τοῦ Βελεστίνου καί τὰς ἰδίας ἐπὶ τόπου γενομένας νεωστὶ παρατηρήσεις. Ἡ ἀρχαία πόλις ἐκεῖνο περὶ τὴν κρήνην Ὑπέρειαν (θεοφιλέστατον νῆμα παρὰ Σοφοκλεῖ) καί σήμερον ἐτι σχηματίζουσαν λίμνην ἀβαθῆ 40 μ. μήκους καί πλατους, μᾶλλον δὲ ἐξετεινέον πρὸς τὴν τουρκικὴν συνοικίαν. Ἡ χριστιανικὴ συνοικία, ἡρημωμένη πρὸ ἐτῶν παρέχει πρόχρονον πεδῖον πρὸς ἐρεῦνας ἀρχαιολογικάς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χάρτου τοῦ Ρήγα. Σημαντικὸν εἶνε τὸ στάδιον ὅπερ ἐτι ἀναγνωρίζεται. Τὰ παρὰ τῷ Ρήγα ὄνομαζόμενα «σηήτια τῶν βασιλέων» εἶνε τεύχη 80 μ. μήκους, εἰς ὕψος 2 — 3 μ. σωζόμενα. Τὰ οὐχρώματα τῆς πόλεως ἐστρέφοντο πρὸς τὰς ἀντιπάλους τῶν Φεραίων τυράνων πόλεις, τὴν Λάρισσαν καί Κρανῶνα, ἐμπροσθεν δὲ αὐτῶν ἡ κοίτη τοῦ χειμάρρου ἀπέτελει τάφρον τρόπον τινά. — Ὁ κ. Δαῖρπελδὸς ὁμιλεῖ περὶ τῆς θέσεως τῶν ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις καί ἐγγύς περὶ αὐτὰς δήμων. Εἶνε γνωστὸν ἤδη ὅτι εἰς τὰς 10 φυλάς ἀνήκοντες ἐκείνο ἐν τῷ ἄστει καί περὶ αὐτὸ κατὰ τὴν ἐξῆς σειρὰν οἱ ἐπόμενοι δήμοι: ἡ Ἀγρυλὴ ΜΑ πέραν τοῦ Ἰλισοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν 1ην ἦτοι Ἐρεχθίδα φυλὴν· εἶτα ἡ Διόμεια, ἀνήκων εἰς τὴν 2αν ἦτοι Αἰγιίδα φυλὴν· εἶτα ὁ τῶν Κυδαθηναίων δήμος παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀνήκων εἰς τὴν 3ην φυλὴν, τὴν Πανδιονίδα· εἶτα οἱ Σκαμβωνίδαι, ὅπου κατώκουον πολλοὶ μέτοικοι, ἀνήκων εἰς τὴν 4ην φυλὴν, τὴν Λεοντίδα· εἶτα ὁ Κεραμεικός, ἀνήκων εἰς τὴν 5ην φυλὴν, τὴν Ἀκαμαντίδα· εἶτα οἱ Βουτάδαι, παρὰ τὴν ἱερὰν δόον, ἀνήκων εἰς τὴν 6ην φυλὴν, τὴν Οἰνηίδα· εἶτα ἡ Μελίτη (ἐπὶ τῆς

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» προκηρύσσει διαγωνισμόν πρὸς συγγραφὴν διηγήματος ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους :

Α' Ὁ διαγωνισμὸς θὰ εἶνε διαρκὴς· τούτεστι μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἐνὸς θὰ προκηρύσσεται ἀμέσως ἄλλος, οὕτως ὥστε θὰ ἔχωμεν τέσσαρα ἢ πέντε διηγήματα κατ' ἔτος βραβευμένα.

Β' Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε ἑλληνικῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὰς δύο στίλας τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας». Ἀλλὰ δὲν ὀρίζεται οὔτε ἡ φύσις του, οὔτε ἡ γλώσσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶνε γραμμένον. Ὁ συγγραφεὺς εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ θέμα ἀστέιον ἢ συγκινητικὸν καὶ νὰ το γράψῃ εἰς τὴν δημοτικὴν ἢ εἰς τὴν καθαρεύουσαν.

Γ' Τὰ χειρόγραφα, εἴτε ἀποκλειόμενα, εἴτε συμπεριλαμβανόμενα εἰς τὸν διαγωνισμόν, δὲν ἐπιστρέφονται κατ' οὐδένα τρόπον.

Δ' Ἡ προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν χειρογράφων διὰ τὸν πρώτον διαγωνισμόν λήγει τῇ 15 Μαρτίῳ 1895.

Ε' Τὰ χειρόγραφα θὰ κρίνη τριμελὴς ἀγωνόδικος ἐπιτροπεία, ὀρισθησομένη μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ἐκ τῶν γνωστοτέρων παρ' ἡμῖν κριτικῶν ἢ δὲ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου.

Σ' Οἱ σὸςδήποτε τῶν συνδρομητῶν ἢ ἀναγνωστῶν θέλει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ὀφείλει νὰ συνοδεύσῃ τὸ χειρόγραφον μετ' ὄνομα τοῦ (ἢ τὸ ψευδώνυμον) ἐντὸς μικροῦ ἐσφραγισμένου φακέλλου φέροντος ἔξωθεν τὸν τίτλον τοῦ διηγήματος καὶ μετὰ δύο (2) δραχμάς (ἢ 2 ὄρ.) ἂν μὲν εἰς τὸ Ἑξωτερικόν διὰ τὰ ἐξόδα τοῦ διαγωνισμοῦ. Καὶ ὅλα μαζὶ πρέπει νὰ στέλλωνται διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς **δυσθυμῆνης** πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενοπούλου εἰς Ἀθήνας, ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ὁποίας νὰναγράφονται αἱ λέξεις «Διαγωνισμὸς Διηγήματος». Χειρόγραφα μὴ συνοδευόμενα καὶ μὴ ἀποστελλόμενα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποκλείονται

Ζ' Ὁ συγγραφεὺς τοῦ καλλίστου διηγήματος θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον **εἴκοσι πέντε (25)** δραχμάς ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» καὶ τὰ 2/3 τῶν ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰσπράξεων. Ὁ δευτέρος, εἰς τὸν ὁποῖον θάπονημῆθῃ ὁ πρώτος ἔπεινος, θὰ λάβῃ **δέκα (10)** δρ. ἐκ τοῦ Ταμείου καὶ τὸ 1/3 τῶν εἰσπράξεων. Ἐκτὸς τοῦ βραβευθέντος, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συγγραφεῖς **πανουσιότυπον**, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» καὶ ὅσα ἄλλα κριθῶσιν ἄξια δημοσιεύσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰανουαρίῳ 1895.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Πυκνὸς καὶ τοῦ ἀγοραίου Κολωνοῦ), ἀνήκων εἰς τὴν 7ην φυλὴν, τὴν Κεκροπίδα· εἴτα ἡ Κοίλη (καὶ ὁ Πειραιεὺς) δυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, ἀνήκων εἰς τὴν 8ην φυλὴν, τὴν Ἰπποθωνίδα· εἴτα τὸ Φάληρον (κατὰ τὸ ἡμισυ περίπου τοῦ σημερινοῦ πρὸς αὐτὸ φέροντος τροχιοδρόμου), ἀνήκων εἰς τὴν 9ην φυλὴν, τὴν Αἰαντίδα· τέλος ἡ Ἀλωπεκὴ, ἀνήκων εἰς τὴν 10ην φυλὴν, τὴν Ἀντιοχίδα. Καὶ περὶ μὲν τῆς τῶν ἄλλων δῆμων τοποθεσίας συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι, πλην ἀμφιβολίας τινὸς περὶ τῶν Σκαμβωνιδῶν. Ἡ εἰς τοὺς σημερινοὺς ὅμως Ἀμπελοκήπους τοποθετούμενη κοινῶς Ἀλωπεκὴ πρέπει νὰ μετατεθῇ πρὸς μεσημβριαν τῆς πόλεως. Ἡδὴ ὁ κ. Ἀνδρέας Σκίτσ, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἀξιώσου χωρίου τοῦ Πλάτωνος, ἐτοποθέτησε τὸ Κυνόσαργες μᾶλλον πρὸς τὸν Ἰλισόν. Ὁ δὲ κ. Δαϊρπελεὶς ἐξετάζων τὰς μαρτυρίας τῶν συγγραφεῶν (Ἡρόδ. V 63, VI 116. Πλάτ. Ἀξίλογος ἐν ἀρχῇ. Αἰσχίνου κατὰ Τιμάρχου 99. Παιαν. I 19, 3. Διογένηος Λαερτίου VI, 1, 6. Στεφ. Βυζαντ. ἐν λ. Κυνόσαργες· βίου Ἰσοκράτους 2 ἐν βίοις 10 ρητόρων) εὕρισκε ὅτι ἡ Ἀλωπεκὴ ἢ ἄπωθεν τοῦ τείγους ἑνδεκά ἢ δώδεκα στάδια· κατὰ τὸν Αἰσχίνην καὶ πλησίον τοῦ Κυνόσαργος κειμένη (προβλ. Ἡρόδ. V 63 : Ἀλωπεκῆσι, ἀγχοῦ τοῦ Ἡρακλείου τοῦ ἐν Κυνόσαργει πάντως ἔκειτο παρὰ τοὺς λόφισκους τοὺς παρὰ τὸν Ἰλισόν, μεσημβριῶς τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τοῦ τελευταίου τῶν ὁποίων ἵσταται νῦν ἐγκαταλειμμένος ἀνεμόμυλος κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὸ Κουτσουπόδι. Οὕτω μόνον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἢ ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐπιστροφή τῶν Μαραθωνομάχων καὶ ἡ στρατοπέδευσις αὐτῶν εἰς θέσιν, ὁπόθεν ἠδύνατο καὶ ἐπιβλέπωσι τοὺς ἐκ τοῦ Φαλήρου ἀπόδασιν ἀπειλήσαντας Πέρσας, ὡς καὶ ἡ θέσις τοῦ τάφου τοῦ Ἀγχιμόλου (Ἡρόδ. V 63) καὶ τὰ λοιπὰ πάντα πρὸς τὸ Κυνόσαργες καὶ τὴν Ἀλωπεκὴν σχετιζόμενα.

- 31. — Ὁ ἥλιος καὶ τέσσαρα ἄλλα γράμματα ἀκόμη σχηματίζουν τὸ ὄνομα μεγάλου ποιητοῦ.
- 32. — Τί εἶνε ἡ Ἀποικολοκύνθωσις καὶ ποῖος μετεχειρίσθη πρώτος τὴν λέξιν αὐτήν;
- 33. —
$$\begin{matrix} * & & * \\ A & * & A \\ & \Omega & \\ & & * \end{matrix}$$
 Νὰ συμπληρωθῶσιν οἱ ἀστερισμοὶ καὶ νὰποτελεσθῇ σταυρός.
- 34. — Διατί θὰ ἐπαινεθῇ ὁποῖος ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς ὄρους ἑλληνικοῦ δύο γράμματα; [Ἐπεταὶ τὸ τέλος]

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Εἰκονογραφημένης Ἑστίας μὴ δυνάμενος νὰ εὐχαριστήσῃ ἕνα ἕκαστον τῶν συγγραφεῶν αὐτῶ ἀνωνύμως, δι' ἀρχικῶν ἢ διὰ ψευδωνύμων, εὐχαριστεῖ ὅλους ὁμοῦ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ δεξιματι τῆς εἰλικρινεστάτης ταύτης συμπαιθείας.

κ. Δ. Κ. Δ. Δημητριάδην. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Τὰ φύλλα στέλλονται, θὰ κάμωμεν τὰς δεούσας παραστάσεις. — κ. Πιπθῆα, ἐνταῦθα. Τὸ ποίημα ἐρρίφθη κατὰ τὴν παράκλησίν σας· τὸ αἶνιγμα κάμνει νιόου καὶ περπατεῖ στὰ κεραμῆδια. — κ. Γ. Ι. Κ. Κων/πολιν. Ἐν ἡ δύο μόνον θὰ δημοσιευθῶν. Σὰς συγχαίρομεν διὰ τὴν ἐνότητά τῆς ἐργασίας. Ἄν ἐπιμεληθῆτε περισσώτερον τὴν ἐκτέλεσιν, θὰ γράψετε ὠραία πράγματα. — κ. Ν. Γ. Π. Ἀθῆνας. Ὅρθῃ ἡ λύσις· νὰ μᾶς στείλετε καὶ τὰς ἄλλας ἄμα τελειώσῃ ὁ ἀ' διαγωνισμὸς. — κ. Ἀντ. Γ. Ἀθῆνας. Ἀκόμη καλλίτερα. Τὸ συνέττον μᾶς ἤρεσε πολὺ, ὡς σύλληψις· ἀλλ' εἶνε ἀνεπεξέργαστον. Διηγήματα εἰμπορεῖτε νὰ στείλετε ὅσα θέλετε, φθάει καθὲν νὰ συνοδεύεται ἀπὸ 2 δραχμάς. — Σιδ Καλάμας. Τὸ δεύτερον μόνον θὰ χρησιμοποιώμεν. Εὐχαριστοῦμεν. — Τῶ κ. Σ τῶ ἐν τῶ Ἄστει· Ἡρωτήσαμε τὸν διαπρεπῆ φίλον τῆς Ἑστίας κ. Θ. Χελδράτῃ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ τὰ ἐξῆς: «1' Alucide ἢ Fausse-teigne des Céréates εἶνε εἶδος λεπιδοπτερου ἐντόμου καὶ ὁ ἐρωτήσας περὶ τούτου ἐνοεῖ ἀναμφιβόλως τὸ ὑπὸ τοῦ Λιναίου Tinea granaella καλούμενον ἔντομον. Δὲν γνωρίζω τὴν κατ' ἐξοχὴν κοινὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ· ὁ λαὸς ὀνομάζει τὰ τοιαῦτα ἐν γένει εἶδη Σκώροους. Ἐπιστημονικῶς δέον νὰ ὀνομασθῇ Τίνεα τοῦ σίτου κατὰ τὴν ἀνωτέρω συστηματικὴν ὀνοματολογίαν τοῦ Λιναίου. Ἐκτὸς τοῦ εἶδους τούτου μνημονεύονται

ὑπὸ τῶν εἰδημόνων συγγραφεῶν καὶ ἄλλα τινὰ εἶδη τοῦ αὐτοῦ γένους «Tinea», ἐπίσης ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ σιτηρά. ἰδίως δὲ Tinea cerealella Ol. (ἢ T. hordei) καὶ Tinea taurella W. V. Ὅποια τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀπαντῶσι καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀγνοῶ». — κ. Π. Π. Π. Πειραιᾶ. Καλόν, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Εἰκ. Ἑστίαν. — κ. Ι. Γ. Γ. Σπέτσας. Προσεχῶς, εἰς τὴν ἄλλην δόσιν τῶν «Ποιητικῶν Ἀπαρχῶν» διότι σήμερον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δημοσιευθῶν περισσώτερα. — Μιζ. Ἐνταῦθα. Ὁ πόθος αὐτὸς σὰς τιμᾶ πολὺ, μὰ πάρα πολὺ καὶ ἰδοῦ ὅτι σήμερον ἱκανοποιεῖται. — κ. Η. Κ. Θ. Ἐνταῦθα. Πολὺ μέτριοι σίτοι· ἀδυνατοῦμεν νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν. — κ. Ι. Α. Γ. Ἐνταῦθα. Πάρα πολὺ ἐκτενές· οὔτε νὰ τὸ ἀναγνώσωμεν δὲν ἔχομεν καιρόν. — κ. Δ. Π. Κεράσσοθον. Τὸ πρώτον χειρόγραφον δὲν ἐλήφθη. Ἀτεχνος ἀπαισιοδοξία ἢ τῶν σιτίων σας. — κ. Κουρ. Βερόδιάνσκαν. Βεβαίως. Τὰ φύλλα στέλλονται. Θὰ μᾶς στείλετε ἀκόμη 3 φρ γρ. — κ. Β. Γ. Ι. Ἀάρισσαν. Δώρα καὶ ἀποδείξεις ἐστάλησαν. — κ. Μ. Δ. Γουλ. Μαχαλέσσην. Δὲν ἐλάβαμεν τὰ 10 φρ. Ἀποταθῆτε πρὸς ἡμᾶς δι' ὅλα. — κ. Ι. Μ. Χ. Ἀδριανούπολιν. Καὶ ἐν τούτοις ἐστάλησαν ὅλα. Μήπως τὰ ἐκράτησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον;

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδησεις.

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Τεργεσταίας «Νέας Ἡμέρας» ἐδημοσιεύθη γλαφυρότατον ἄρθρον περὶ τοῦ Ἀχιλλέως Παράργου, ὀφειλόμενον εἰς τὸν κάλαμον τοῦ κ. Ἀλεξ. Βυζαντίου.

Ἀπελύθη ὁ τέως παρὰ τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Καθηγητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας κ. Ἀντ. Οἰκονόμου, κατόπι μακρᾶς ἐκθέσεως τὴν ὁποίαν ὑπέβαλε πρὸς τὸν Βασίλειά ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς κ. Ἄγγελος Βλάχος, καὶ δι' ἧς ὁ ἐν λόγῳ καθηγητῆς ἀπεδεικνύετο ἐσπερημένως τῶν προσόντων, τῶν διὰ τὴν ἔδραν τῆς Ἀρχαιολογίας ἀπαιτούμενων.

Τῆν π. Πέμπτην ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου, διευθυντοῦ τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» μετὰ τῆς Δεσποινίδος Ἐφροσύνης Ἀχιλλέως Διογενεῖδος, δικηγόρου.

Ἀἰ ἀποκρέου ἐορτάσθησαν ἐν Ἀθήναις ὡς συνήθως, Ἄνευ ἐξαιρετικῆς ζωηρότητος.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

- 47. — Ποὺς, οὗ ἄδουτον οἶκος.
- 48. — Τίνος εἶνε ἡ παροιμιώδης φράσις «Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον».
- 49. — Τί σημαίνει καὶ τί εἶνε τὸ κοινότατον «non bis in idem».
- 50. — Ποῖον χωρίον ἑλληνικὸν μετὰ μίαν μίαν κρὰν μεταβολὴν γίνεται λάκκος;